

πάρχει τίποτα πια για μένα στον κόσμο. Δεν πιστεύω σε τίποτα πια...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μά δεν σάς είπα, δεσποινίς, πως δεν πρέπει να λέτε τίποτα πια; Ή ζωή δεν σκεφάνει έτσι εύκολα. Μπορείτε να πιστέψετε κάτι σ' αυτή, να έλθετε...

ΛΟΥΚΙΑ.—Για να ξαναπροσβώ; 'Α, όχι! 'Αλλά αν δεν ξαναπιστώσω πια στον κόσμο, μπορεί να πω ότι έσείς με κάνατε να πιστέψω πια στην καρδιά, στην φίλη. Δεν θα το ξεχάσω ποτέ αυτό. Και τώρα, αν πεθάνω, θα πεθάνω πιστεύοντας σε κάτι καλό, σε κάτι αγνό, δίχως την άβυσσο και την απογοήτευση που είχα πριν στην καρδιά μου. Για φαντασθήτε... Ένω λίγες μέρες πριν μου δώζοταν άνοια άγαστη, σήμερα το πρωί έμαθα πως αρραβωνιάζεται με την κόρη του διεθυντή μας.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Και αυτή να τον καταγγείλει στον διεθυντή σας, πηγαίτε να λέσετε στην θάλασσα!

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν ήξερα τι έκανα... Δεν πίστευα σε κανένα πια... Νομίζα πως όλοι είναι φρέσκος και άναρθρος σαν αυτόν. Πως όλος ο κόσμος είχε συννοήσει έναντιον μου. Όλα μου έλεγαν: «Πρέπει να πεθάνω»!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όχι. Δεν πρέπει να πεθάνετε. Είστε τόσο νέα, και έχετε τόσα χαρίσματα! Υπάρχουν τόσα όμοια πράγματα στον κόσμο κι' αέζει να ήσχετε γι' αυτά.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τι πράγματα;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Πολλά. Ο 'Ήλιος, τα τριαντάφυλλα, η αγάπη...

ΛΟΥΚΙΑ.—Άλλοιμονο! Ή καρδιά μου είναι βαρετά πληγωμένη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Κάνετε λίγο έπισημόν. Θά ιδίητε πως μπορεί να γραμμένη αγαρά-αγά ή καρδιά σας. Ακούστε με, κι βάδιστε να πεθάνετε. Αφήστε να περάση λίγος καιρός, θά ιδίητε πως έχω δίκιο.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τόν αγαπούσα πολύ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί λέτε τόν αγαπούσα; Δεν τόν αγαπάτε πια;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν ξέρω... Μά καταλαβαίνω πως δεν είναι άξιος πια της αγάπης μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ούτε αέζει να πεθάνετε γι' αυτόν.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ίσως.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Βλέπετε; Λίγες ώρες πριν, τρελλή από την άσπλεια σας, δεν σκεφθήκατε τίποτα άλλο παρά το θάνατο. Τώρα σιγά-σιγά αρχίζετε να σκεφθείτε. 'Αν λοιπόν περιμένετε λίγο καιρό ακόμα, θά σκεφθείτε έντελώς.

ΛΟΥΚΙΑ.—Φοβάμαι πως θά με πείσετε στο τέλος.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τό έλπίζω.

ΛΟΥΚΙΑ.—Πέστε μου την αλήθεια, δεν με παροτρύνήσατε για όλα σάς είπα;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ίσα-ίσα... Ή εμπιστοσύνη και η ειλικρίνεια σας με συγκίνησαν. Τι γράτε έσείς; Νέα καρδιά είστε εγώ και είχατε κάδη δικαίωμα ν' αγαπήσετε. Ένας ανάστος βράθηκε μπροστά σας. Αυτό ή-ταν όλο... Σιγά-σιγά θα ξεχάσετε. Ναι, γιατί ξέρω εγώ ποδ σάς τ' λέω αυτό, δεσποινίς. Ή συνάντησις μας σήμερα δεν ήταν τυχαία. Φανταίε πως ή θεία πρόνοια την θέλησε. Κι' εγώ κάποτε ήθελα να πεθάνω για μια γυναίκα που την αγαπούσα πολύ, όσο μπορεί ν' αγαπήση ένας άνθρωπος στον κόσμο. Κι' αυτή με πρόδωσε. Κι' εγώ δεν πιστεύω σε τίποτα πια τότε. Μά σιγά-σιγά ή πίστις και ή γαλήνη ξαναγύρισαν στην καρδιά μου. Είδα πως δεν αέζει να πορέσω όπως πέννα. Και τώρα είμαι έντελώς γραμμένος πια, και θέλω ν' αγαπάω και να αγαπιών. Θέλω να ξεραίνω με μια νέα αγάπη, την καρδιά μου, που έπνευσε τόσο για μίαν αγάπη ανάξια... Ίσως δεν θα μπορέσω πια ν' αγαπήσω τόσο τρυφή και παράφορα σαν πρώτα, αλλά θα μπορώ ν' αγαπάω με πίστη, με άφοβισια, κι' έντιμη αληθινή μια γυναίκα άξια όλων αυτών των αισθημάτων. Σας λέω λοιπόν με πεποίθησι: —Περιμένετε, όλα θα περάσουν και ή αγάπη για την ζωή θ' αναστήση πάλι την καρδιά σας»!

ΛΟΥΚΙΑ.—Όστε έχωμε περάσει και οι δύο από τόν ίδιο πόνο;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ναι, για να γίνουμε πιο δυνατοί στο μέλλον.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ίσως... Είναι αλήθεια πως δεν αισθάνομαι αυτή τη στιγμή την πρώτη άσπλεια κι' όρθια για την ζωή. Καλά λέτε, δεν πρέπει να υποφέρουμε για όσους δεν μας νοιάζουν. Ναι, ήμουν άδυνατη και δεληή, τό νοιώθω τώρα. 'Αλλά ήμουν τόσο μόνη, δεν είχα κανένα για να τού πω τόν πόνο μου. Λοιπόν; Μου έπισητέτε τώρα να γέγω; Αισθάνομαι πολύ καλύτερα τόν έαυτο μου. Μη φοβάστε... Δεν θα πάω στην θάλασσα, θ' α-ζοιωθήσω την συμβουλή σας, θά περμύνω. Σας τό έπείθωκα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δεσποινίς, είμαι μόνος στον κόσμο, όπως κι' έσείς. Και έχωμε περάσει από τόν ίδιο πόνο, όπως είπατε. Θέλετε να μείνετε πάντα εδώ; Πονέα-με άρκετά για ό,τι δεν αέζει. Μας χρειάζεται τώρα μια σπαργή σταθερή, λογική, έπίανο στην όποια να στη-ρίζουμε τη ζωή μας. 'Ας ξεχάσουμε τις τρελλές αγά-πες που μας σπρώξανε στον θάνατο...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας ήλιαισιμόνος δικαστής, ο όποιος έχει σιδηρένια ύγεια, πηγαί-νει μα μέρα για βόσκαιε τό γυαρό του.

—Έσείς εδώ, πρόεδρε μου! τού λέει ο γυαρός ξαφνιασμένος, Ποιό θαύμα σας έφερε εδώ;

—Ανησυχώ, ξερετε για την ύγεια μου, τού απαντάει ο δικαστής.

—Και από τι υποφέρετε; τόν ρωτάει ο γυαρός. Από τό κεφάλι, από τό στομάχι ή από την καρδιά;

—Όχι!... Όχι! τόν διακόπει ο δικαστής. Όλα αυτά πάνε πε-ρίφημα. Μονάχα που έχω κάποτε άπαιγις κατά τη διάκριση τών... συ-νεδηριάσεων...

Κατά τη διάκριση μιας συνεδηριάσεως, ένας δικηγόρος διακόπει την άγόμεσι του, βλέποντας έναν από τούς δικαστάς να κοιμάται.

—Συγγνώμη, κύριε πρόεδρε, λέει. Θά περμύνω να ξυπνήση ο κ. δικαστής για να τελειώσω την άγόμεσι μου...

—Τότε δεν θα τελειώσωμε ποτέ, τού απαντάει ο πρόεδρος. Για-τί κι' ο κ. δικαστής περμύνω ίσως να τελειώσετε την άγόμεσι σας για να ξυπνήση!...

Ο περιήμιος Γάλλος δικηγόρος κ. Μορώ Τζιαφερί είχε κατορθώσει ν' άθωώσει πρό καιρού, χωρίς στην έκαταμάχητη επιχειρημα-τική του, ένα καινούριο τόσο τρομερό, όστε ή άθωώσις του έδημιούργησε πραγμα-τικά σανάλατο.

Μετά τη δίχη ένας άλλος δικηγόρος πλη-σίασε τόν Μορώ Τζιαφερί, και, καθώς τον σκέπταρε για τη μεγάλη του έπιτυχία, τού ειπε ειρωνικά:

—Από σήμερα, αγαπητέ μου συνάδελφε, δεν πρέπει να άνησθητε την έπαισιόσι σας, ούτε από τό άτυχα και βρωμερά έποκεύε-ναι...

Τότε ο Μορώ Τζιαφερί, κάνοντας μια ύ-πόκλησι, τού απάντησε:

—Είμαι στη διάθεσι σας, αγαπητέ μου!...

Ένας δολιομόνος δέχεται στη γράσει του την έπίσκεψη ενός περιήμιου δικηγόρου, ο όποιος άνέλαβε την εξέ επαγγέλματος έπαισιόσι του.

Βλέποντάς τον, ο έπόδικος φωνάζει ξα-φνιασμένος:

—'Αν δεν άπατοήμαι, κύριε δικηγόρε σεις ο ίδιος με έπαισιόστησατε και πρό είχασι πέπετε χρόνον, όταν με πήγαυ στο Παισιαι-νοδικείο, γιατί είχα κλέψει δύο τούλιπρα...

—'Αλήθεια!... λέει ο δικηγόρος. Είσατε ο πρώτος που πελά-τησες... Τι συμπαισις... Τότε μοίς άρχισά το στάδιο μου...

—Κι' εγώ έπίσης!... απαντάει ο καινούριος. Κι' είχαμε κι' οι δύο μας μεγάλη εξέλιξι από τότε, καθώς βλέπω!...

Ένας δικαστής ήταν και μανιώδης καινήρος. Μία μέρα, καθώς καινήροσε κι' ένα φίλο τόν δικηγόρο, σε κάποιο δάσος, βλέπει ένα λαγό να περμύνη μπρος άι' τό πόδια του.

Τόν σκεπτεται άμέσως, και πριν αρροβολήσει λέει στο δικηγόρο με πεποίθησι:

—Τόν καταδικάζω εις θάνατον! Μά ή σφαίρα τού δικαστού άποστει.

—'Αλλοιμονο! κύριε πρόεδρε, τού λέει τότε ο δικαστής. Ο έ-πόδικός σας... φ ρ γ ο δ ι κ η σ ε λ...

(Η Λουκία σιωπώνει. Ο 'Αλέητρος εξακολουθεί) :

«Ω, έννοια σας! θά ξέρω να σεβασθώ την λύπη σας που είνε ά-κόζια τόσο πρόσκαιρη. Κι' ξέρω να νοσηλέσω την πληγωμένη σας καρδιά, έως ότου γίνει έντελώς καλά. Καταλαβαίνω βέβαια ότι για να μείνετε μαζί μου, στο ίδιο σπίτι, πρέπει να σας δώσω τόνόμα μου.

Λοιπόν λέστε μου, θέλετε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναι, θέλω... Αισθάνομαι τόν έαυτο μου τόσο άσφαλμένο εδώ από κάθε κακό, τόσο πα-ρηγορημένο! 'Αλήθεια όμως, δεν μου είπατε πως σας λένε.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Αλέητρο Ντεσαφιέρι. Κι' εσάς;

ΛΟΥΚΙΑ.—Λουκία Ζιράφ. (Γελεί).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί γελάτε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Γιατί εξομολογήθηκα πρώτα ο ένας στον άλλο τα μυστικά μας, αμενορήσαμε όλη μας την ψυχή, και βεβαια συστηθήκαμε με τά όνόματά μας.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί ή δίχη μας γνωμοσία δεν είνε σαν τις συνηθισμένες κοσμικές γνωμοσίες που αρχίζοντε από τά όνόματά και την εξωτερική εμφάνισι. Ή δίχη μας γνωμοσιώμα άρκεσι από τις ψυχές μας!... (Της φι-λει τά χείρα)...

